

La invasió

Tot començava molt a poc a poc. Ningú sospitava res. Al contrari, la gent es divertia. Ningú imaginava que la cosa es tornaria tan seriosa.

Els corbs des de sempre formaven part d'aquesta ciutat, igual que a totes les altres. Talment els coloms. I clar, al subsòl les rates i els ratolins. La primera curiositat era la guilla que des de feia poc es veia de tant en tant travessar un carrer en un dels barris més tranquils. La gent, però, no reaccionava molt anguniosa, al contrari, acollien amb satisfacció el nou veí que els portava una mica de distracció i els donava un tema de conversa. A més a més, encara no estava tan pesada com, per exemple, les rates i els óssos rentadors que ja eren una verdadera plaga i que s'intentava de disminuir amb esquers de verí.

El primer senglar que va aparèixer a aquest mateix barri ja era una altra cosa. El barri es trobava a més a prop del bosc i serviria més tard com a l'entrada dels animals silvestres per a després estendre's per tota la ciutat. Una nit un veí s'havia despertat d'un soroll estrany que venia del jardí. Quan va encendre la llum de la terrassa es va veure enfront d'un mascle de senglar que amb tota calma llaurava la gespa, la qual el veí acabava de tallar aquest matí, en cerca de coses comestibles. L'estrany, però, no era que un senglar s'atrevia venir al barri, l'estrany era que no havia fugit quan el veí havia encès la llum ni tampoc quan havia començat a cridar i a picar de mans. El senglar no es deixava expulsar fins que al matí es va retrocedir voluntàriament.

Mentre al barri marginal es comentava les primeres trobades amb els animals del bosc (un petit grup de cabirols també havia passat una nit al parc), el centre l'ocupaven cada dia més els ocells. Eren ocells de tot tipus, i no només corbs i coloms. L'aire i els arbres s'omplien amb pardals, mallerengues, merles, pit-rojos, túrdids, estornells i altres més, així que la gent sentia les petites ales a les cares. El soroll que feien amb el seu xarroteig era insuportable, fins i tot es podia sentir un picot martellejant contra un tronc com un martell mecànic. La gent del carrer acabava tan desconcertada que perdien l'orientació i de vegades els conductors d'autobusos no podien frenar a temps. Igual ho passava als ocells. Molts morien atropellats pels cotxes i tramvies i a la vorera desfilaven els cadàvers.

Per a no posar en perill la salut dels ciutadans es va construir un crematori al marge

de la ciutat, al barri més lletja on vivia la gent que de tota manera no gaudien de cap privilegi. Ara ja ni els era possible obrir les finestres, ja que al crematori no podien cremar tots els cadàvers de seguida, així que a un contenidor obert sempre esperava un munt de carn morta fètida.

Com a conseqüència inevitable a més, la ciutat començava de submergir en la femta dels ocells. Les sabates es feien blanques després de cinc minuts al carrer, la gent s'acostumava a portar sempre un paraigua i l'aire es tornava cada dia més àcid.

A l'ajuntament es va decidir iniciar una lluita ferrenya contra els ocells. L'alcalde en persona havia estat víctima d'un atac de femta per part dels ocells i les riallades sardòniques d'un grup d'adolescents encara li sonaven a l'orella. Feia ja un any s'havia convocat una comissió que tenia l'encàrrec de limitar la població dels coloms perquè s'havien proliferat massa. Havien pagat uns quants caçadors d'ocells perquè detinguessin el creixement incontrolable i durant un temps semblava que ho tenien ben controlat. Però ara es necessitaria més caçadors i, per tant, es reclutava persones en atur dels clubs de tir i més tard també s'entrenava altres aturats dins d'un programa del servei d'ocupació. Desgraciadament, un dels tiradors justament sortit del curs intensiu aparentment no tenia gaire talent i va ferir mortalment una noia de deu anys que feia una volta per les botigues al centre amb la seva mare. A causa del circ mediàtic que seguia l'incident la comissió va decidir canviar l'estratègia.

Però era massa tard. Els animals del bosc començaven a entrar al centre. Ja no es podia detenir la catàstrofe.

Fora als carrers i parcs ja no hi havia espai, i els animals entraven als edificis.

Entraven, com l'aigua durant una inundació, per totes les parts. Entraven tant a les cases on vivia la gent com a tots els altres edificis: oficines, gimnasos, botigues, centres comercials, piscines, l'ajuntament, el jutjat, tot. Menjaven les plantes de decoració a les oficines, buidaven banyeres, participaven en els sopars familiars, provaven detergent i pasta de dents amb conseqüències fatals, devastaven parcs i jardins, s'enferritjaven a l'ascensor, queien dels balcons (alguns desgraciats que passaven per sota no sobreviuen la topada amb l'animal); en resum, produïen un caos que pocs ciutadans d'aquesta ciutat tan civilitzada (ja havia guanyat un premi en aquesta categoria) podien suportar, així que tots intentaven en un pànic atalabat fugir de la ciutat. Alguns encara volien defensar la seva llar atacant els animals amb ganivets, navalles, barrots de ferro o el que tenien de mà (lluita que quasi sempre

sortia malament per a l'animal), o altres, els més valents, fins i tot pensaven a aprofitar l'oportunitat per a aconseguir un bon tros de carn de caça, però quan havien matat un de seguida venien tres més. Els homes, doncs, fugien de les cases, de les oficines, dels gimnasos, de les botigues, dels centres comercials, de les piscines, de l'ajuntament (l'alcalde, per cert, era un dels combatents amb major voluntat de resistència), del jutjat; sortien de l'últim forat tirant cap als afores de la ciutat.

Allí el militar estava construint camps d'acollida d'emergència. A més a més, estaven planejant el contraatac: Preparaven el bombardeig de la ciutat.

El que no podien saber, era que d'un moment a l'altre als animals havien parat les seves accions confuses i romanien com si estiguessin congelats. Només els caps es movien d'un costat a l'altre amb els ulls de bat a bat; com un gos que escolta amb tota atenció el missatge que el seu amo li vol transmetre. De sobte un moviment va agafar tots els animals i van començar a córrer també cap als afores de la ciutat.

Però no van detenir als camps de refugi per a molestar els ciutadans un altre cop, seguien corrent sense prestar atenció als homes, sense mirar a la dreta ni a l'esquerra i sense parar ni intentar desviar els soldats que havien començat de disparar. Al sòl fugien els senglars i cabirols, els conills, óssos rentadors i les rates.

L'aire era tan ple d'ocells que enfosquien el sol per un moment. Després de mitja hora ja havia passat tot i els ciutadans es miraven perplexes com algú que s'acabava de despertar d'un malson.

A la ciutat no es trobava ni un sol animal, ni l'insecte més petit. Només el caos i la femta que havien deixat els animals era testimoni de què havia passat.